Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

En og tredivte Aargang.

Fra 1ste Oktbr. 1881.

Og deres Børn, som Dig trængte, skulle gaa bøiede til Dig, og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja alle, som Dig bespottede og de skulle kalde Dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel. Esaias 60, 14.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted.

Trykt hos F. E. Bording.

1882.

Indhold af 31te Aargang.

Redaktionens Bemærkninger:

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1881. 31te Aargang.

Tale af Ældste Erastus Snow

i General-Konferencen, den 4de April 1881.

(Fra «Deseret News».)

Jeg ønsker at blive hørt; ikke fordi jeg er begjærlig efter at tale; men naar jeg taler, ønsker jeg at undgaa unødvendig Anstrængelse.

En af de gamle Fortolkere af den kristelige Religion sagde, at Evangeliet var den fuldkomne Friheds-Lov. Dette tror jeg, og tager jeg nogen Text, bliver det den.

Saaledes som Frelseren og hans gamle Apostler forstod og udlagde Evangeliet er det en fuldkommen Friheds-Lov. Evangeliets hele Væsen, som det blev lært, forklaret og udøvet af Frelseren og hans Disciple, førte til Frihed. Alle de Aabenbaringer, som Gud nogensinde gav, fra Verdens Begyndelse af, førte til Frihed. Den Regjering vor himmelske Fader har øvet, eller forsøgt paa at øve, over sine Børn paa Jorden eller i Himmelen, har ikke i mindste Maade indskrænket deres Frihed, men snarere udvidet den, sikret, bevaret og forsvaret den. Kristi Evangelium og alle Guds Aabenbaringer til Mennesket har gaaet ud paa, at tydeliggjøre Forskjellen paa Frihed og Misbrug af Frihed; Forskjel paa Regjerings-Principer og Anarki, som er Undertrykkelse og Slaveri. Undertrykkelse og Slaveri er Følger af Synd og Ugudelighed, Brud paa det evige Evangeliums Grundsætninger, begaaet af Regenter eller Undersaatter eller begge, og som oftest af begge. Sand Frihed til at tænke og bevæge sig, eller med andre Ord, Nydelsen af de menneskelige Rettigheder, er grundfæstet paa menneskelig Retskaffenhed og Dyd, og dens Varighed beror derpaa, samt paa Jagttagelsen af disse Sandhedsprinciper, hvilke er' Grundreglerne for sand Lyksalighed og sand Frihed. Synd har aldrig været Retfærdighed, og kan ikke være det. Tøilesløshed har aldrig været Frihed, og kan ikke være det. Elendighed har aldrig været Lyksalighed og kan ikke være det; og dog er nogle Mennesker saa blinde og vankundige at de tilsyneladende aldrig er lykkelige uden naar de er fuldkommen elendige. Der er ogsaa

nogle Mennesker, som tænker altid, at de er i Slaveri og Trældom, og saaledes indvikler de dem selv i Forlegenhed, og de tænker, at der er ingen sand Frihed uden i at té sig lig Djævelen. Nihilisterne i Rusland, Socialisterne i Frankrig og deres Venner i Amerika, de „Liberale" i Utah iberegnet, alle higer efter Frihed. De er gjenstridige mod Orden og Lov, og de vil ingen Regjering have. Lig de franske Socialister og Kommunister, vilde de heller end gjerne ødelægge Jehova selv, halshugge Kongen, opbrænde Parliamentet og snigmyrde enhver Øvrighedsperson; og naar de da havde nedstyrtet Nationen og dem selv i tøilesløs Elendighed, mener de at deres Tilstand vilde være den høieste Grad af menneskelig Frihed. Verden er løs og driver idag i denne Retning, vort eget liberale Amerika iberegnet.

Naar vi ser tilbage til Guds Handeler med sit Folk, som han vedkjendte sig, og som anerkjendte hans Love, og iblandt hvem han opreiste Profeter, og med hvem han sluttede sine Pagter, saa vil vi finde, at de har været det frieste af alle Folk, som har været paa Jorden. Hvem der har studeret Bibelen eller Mormons Bog veed, at dette er sandt. De veed, at den første Konge, som regjerede over gamle Israel, blev valgt efter deres eget indstændige Begjer, da de begyndte at afvige fra Gud og foragte hans Raad. De veed, at Samuel den Seer, som dømte dem i Retfærdighed og trolig lærte dem Herrens Veie, alvorligt gik i Rette med dem, da de raabte om at faa en Konge til at gaa ud og ind foran dem og anføre dem i Krigen, paa det at de maatte blive lig andre Nationer rundt omkring dem. Samuel forudsagde, hvad Følgerne vilde være — at en saadan Adfærd førte til Trældom; at de selv smedede Lænken, som siden bandt dem og berøvede dem Friheden. Han stræbte længe og med stor Anstrængelse at bevæge dem til at afstaa dersra; men de vilde ikke høre ham. Dog var de ikke villige til at samtykke i at nogen anden skulde skaffe dem en Konge, uden den samme Samuel, og da han havde paakaldt Gud, sagde Gud til ham: „Hør Folkets Røst i alt det, som de tale til dig; thi de have ikke forkastet dig, men mig have de forkastet, at jeg skal ikke regjere over dem." Samuel gjorde som Gud havde befalet ham, og Israel blev regjeret af en Konge efter deres eget Valg. Men Himmelen var mishaget med dem derfor, og I, som er kjendt med bibelsk Historie, kjender godt de Trængsler og Sorger, som kom over Israel ifølge denne Afvigelse fra Herrens Veie. De, der læser Mormons Bog, finder den samme Aand gjennemstrømme hele Bogen. I de Dage Folket var villigt til at høre Profeters og inspirerede Mænds Røst, var de det frieste og bedste af alle Folk; men da de begyndte at falde fra og forhærde deres Hjærter imod Guds Ord og de Raad, der blev dem given af hans Tjenere, da begyndte de at blive bebyrdet med Synd, Undertrykkelse og Trældom. Anarki — skal jeg sige det? er den værste af al Slags Regjering. Nej; Anarki er Fraværelsen af al Regjering. Det er det Modsatte til Orden, den høieste Grad af Forvirring. Det er Følgerne af uindskrænket Misbrug af Friheden, det Modsatte til sand Frihed. Apostlen Paulus siger med Sandhed: „thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, haver Gud bestikket." Dette lyder forbausende. Men selv Enevoldsmagten i Rusland, eller Aristokratiets Enerettighed, som det er i andre Dele af Europa, eller det kraftesløse og sommetider dumme Væsen i en Republik som vor egen, er langt bedre

end slet ingen Regjering. Derfor siger Paulus: „Øvrighederne er' beskikket af Gud." Det siger ikke at de altid er' de bedste Regjeringsformer for Folket, eller at de giver Menneskene Frihed, men at enhver som helst Regjeringsform er bedre end slet ingen, fordi de tjener til at beherske den menneskelige Naturs Lidenskaber og lægge Tømme paa dem, og til at stifte Orden og haandhæve den i større eller mindre Grad. Een Enerettighed er bedre end mange, og at undertrykkes af en Konge er taalelig, men at undertrykkes af en Pøbel, hvor hver Mand er sig selv en Lov, og hans egen høire Arm er hans Magt til at sætte sin Villie i Kraft, det er den værste Regjeringsform. Deres Bestræbelser, som raaber og skriger om Frihed for Menneskene, virker alle i den Retning, og de, der raaber mest om Menneskenes Rettigheder er' i Almindelighed, de første til at træde dem under Fødder, jeg mener disse, som skriger høiest. Deres Begreb om Frihed ligger altsammen paa deres Tunge. De opfatter ingen Idee om Frihed, hvor de ikke kan bruge Sværdet eller foreskrive Konditioner for Andre. Guds Søns Evangelium tilbyder Verden denne fuldkomne Lov om Frihed. Idet den er grundlagt paa Sandhed og paa en rigtig Opfattelse af disse Principer, som fører til den størst mulige Lyksalighed for Menneskeheden, saa indskrænker den Menneskene, ikke i Nydelsen af Frihed og Rettigheder, men i deres Stræben efter at berøve deres Medmennesker disse Goder. Med andre Ord, den Magt, som Gud har søgt at udøve, og som han har anbefalet og bifaldet, vil ikkun have at gribe den Arm, som løftes for at fælde Næsten, og at standse den rasende Galnings fule Tunge, som gjerne vilde forstyrre sine Medmenneskers Fred og opbygge sig selv paa Andres Ruin. Der er aldrig bleven nogen Regjering oprettet paa Jorden, saa vel beregnet paa at skabe og vedligeholde Frihed for Menneskene og til samme Tid i Stand til at indskrænke Menneskehedens Laster og Udsvævelser, som den evangeliske Regjering, hvilken Frelseren og hans Apostler søgte at indstifte. I Formiddags hørte vi Herrens Ord, talet ved Profeten Joseph, hvilket er og altid vil være i Kraft iblandt dette Folk, og deraf lærer vi, at Præstedømmets Magt er uadskilleligt forbundet med Himmelens Kræfter, og kan ikke bruges i nogen Grad af Uretfærdighed. At den Mands Fuldmagt, som gjør det, forlader ham, naar han i mindste Maade, fordrister sig til at udøve uretfærdigt Herredømme over sin Næste, eller nogen Magt eller Herredømme, uden den Magt, som er i Sandheden og i Overtalelse begrundet paa Sandhed.

Frelserens Lærdomme med Hensyn til at jævne Udestaaelser, som opkommer mellem Brødre i Kirken, ved at besøge dem og tale frit med dem, og udtyde og forklare, indtil man kommer til en Forstaaelse, og saaledes lære at behandle alle Sager, som kunde opkomme mellem Medlemmer i Kirken, og i Tilfælde af Stridigheder, at kalde de besøgende Præster og Lærere til Hjælp og Raadførsel, at de maatte tjene som Fredsstiftere, til at hjælpe Partierne at komme til rigtig Forstaaelse, dette udgjør den bedste Methode til at bedømme og afgjøre Menneskenes Tvistigheder efter, som nogensinde er bleven indstiftet. Dette er overensstemmende med Biskop Hunters Erfaring. Han har ofte sagt, at ingen vanskelige Sager er' bleven saa fuldstændigt og tilfredsstillende afgjort som de, der er' bleven behandlet paa denne Vis. Dette er det besøgende Præstedømmes fornemste Arbeide blandt Guds Folk Dog prater vore Fiender en stor Del om vor Undertrykkelse af Præstedømmet. Der er ingen

Pave eller Biskop, Præst eller Geistlig, eller Sjælesørger, henhørende til nogen Sekt paa Jorden, saa langt min Kundskab strækker sig, der er saa nedladende som denne Kirkes Præsident, Apostler, Præster, Biskopper og Ældste, hvis Hjærter og Øren er' aabne for Alle, til at høre hvad enhver har at sige, og til at tage det i tilstrækkelig Overveielse med al Taalmodighed, til at oplyse dem og lære dem ufeilbare Principer, paa det at de maa handle ærligt mod hverandre, og tilsikre hverandre saamegen Ret, Frihed og Lyksalighed som muligt. Det samme kan siges om det huslige Forhold i Familiekredsen. Jeg vil ikke sige, hvor der er ugudelige Mænd, som af Naturen er' tyranniske, som er' født med en tyrannisk Aand i dem; men jeg vil sige at frisindede Mænd og Kvinder som er' i Besiddelse af Evangeliets Aand, og lever i flertalligt Ægteskab, at de udviser en større Grad af fader- og moderlig Ømhed og ægteskabelig Kjærlighed og at hos dem ytrer sig en større alvorlig Attraa til at holde Fred, hygge om hverandre og paasee hverandres Rettigheder og Frihed, som Medlemmer af Familien, end man finder i det mindste i de fleste Familier i den kristne Verden. Og, som jeg saa ofte har sagt — og jeg er maaske saa godt kjendt med polygamistiske Familier i Utah som Nogen, fordi jeg reiser om iblandt Folket og omgaas med dem — at i Almindelighed, er' de polygamistiske Familier i Utah de bedst indrettede Familier i Landet, og de nyder den største Grad af Lykke og Frihed, Enighed, Venskab og Kjærlighed, samt Agtelse for hvad der er ret. Vore „Generators", som saa gjerne vil have os omvendt, søger paa deres hykkelske Vis, at faa os til at tro, at medmindre vi alle gaar hen og stemmer for deres Kandidat er' vi Slaver af Præstedømmet, eller fordi vi stemmer for vore Venner, saa gjør vi hvad Præstedømmet byder os. Jo, det gjør vi. Præstedømmet har altid lært os, at vi vilde være sande Narre, om vi vilde stemme for vore Fiender; for Saadanne, som gjerne vilde røve og plyndre os, og som ikke alene vilde røve vore Finanser, men endog stjæle vore almindelige borgerlige Rettigheder, hvis de kunde. Og alligevel siger de fordi vi stemmer for vore Venner, for Mænd hvem vi har Tillid til, at vi er' under Præstevælde o. s. v. og hvad mener alt dette? „Vi ønsker I Mormoner skal stemme for os paa det at vi maa kunne faa vor Haand i de offentlige Pengekasser, for vi er' for dovne til at arbeide." Alle, som er' kjendt med hvorledes Affærer forhandles i Utah veed, at alle Regjeringsanliggender, enten de angaar Territorium, County eller Stad, bliver forhandlet mere økonomisk her end noget andet Sted i Unionen, og at der forekommer ikke eet Tilfælde af Forbrydelse eller Underslæb mod ti i andre Territorier og Stater; og dog er' vore menneskekjærlige Venner saare vrede fordi vi ikke vil stemme for Mænd til at fremføre Løgn imod os og forelægge vort Taro for Regjeringen i en fordreiet Skikkelse; fordi vi ikke piber naar de piber, fordi vi ikke nyser naar de snuser. Dette kalder de Frihed! Og der er maaske nogle af vore egne Folk, at der er' saa formørket, at de løber med iblandt den Slags Mænd. De læser deres elendige Brøvl indtil de bliver saa forblindet, at de tænker det er nødvendigt, for at vise deres Mandighed, at stemme for deres Fiender fordi, at om de ikke gjør det, de vil blive benævnet „Mormon-Slaver"; og det vilde være for meget for dem, de kunde jo ikke udstaa saa meget.

Dybt tænkende Mennesker forstaar

Hensigten med alt dette Skraal. Disse her drives af den samme Aand, som de andre Yderlighedsmænd næsten overalt i den civiliserede Verden. Det er vel sandt, at der er megen Undertrykkelse i Verden, og disse Mænd seer det og ønsker, at forbedre Tilstanden, men de veed ikke hvorledes; og istedet for at begynde med at rette paa det urigtige i deres egne Hjærter og deres egne Familier, og siden udvide deres gode Indflydelse til dem, der er' nærmest omkring dem, og istedet for at bruge moralsk Overtalelse og vise godt Exempel, saa tager de sig for, at tjene Gud lig Djævelen, og prøver paa at rette paa Tingene den forkerte Vei, idet de nedriver Alt, hvad der ligner Orden eller Øvrighed, og tilveiebringer Anarki og Ruin istedet. Det er ligesom Idioten, der, fordi han selv ingen Hus havde, og maatte sove paa en rig Mands Trappe, stak Ild paa den rige Mands Palads og ødelagde det. Tosser kan fordærve og ødelægge; men der skal kloge Mænd til at opbygge.

Jeg sagde om det gamle Guds Folk, jeg siger om de Sidste-Dages Hellige, at der er intet Folk saaledes i Stand til at sætte Pris paa sand Frihed og forstaa de Grundsætninger, hvorpaa den er bygget, og som kjender saa vel hvorledes den bør vedligeholdes; thi vi har lært det af Evangeliet, som vi har annammet. Og Enhver, som har annammet Evangeliets Aand og hvis Hjærte brænder af Kjærlighed dertil, bereder sig selv og bruger sin Indflydelse til at lære Folket at forstaa de til menneskelig Frihed nødvendige Grundregler, samt de Midler, hvorved den kan vedligeholdes. Og jeg siger, ligesom Præsident Cannon har sagt, hentydende til hvad Profeten Joseph Smith fortalte os, at den Tid vilde komme, da Yderlighedsmændene i Landet, disse, som undergraver Frihedens Bygning, og lidt efter lidt nedtræder netop det, der sikrer Menneskene deres Frihed, hvilke Sikkerhedspiller vor himmelske Fader har oprettet formedelst vise Mænd, som han opreiste til Redskaber til at grundlægge vort Lands Institutioner; disse Landets Yderligshedsmænd undergraver lidt efter lidt disse Menneskenes Frihedes Sikkerhedspiller, og raadslaar om at udføre deres nedrige Planer, idet de gjør dem Flid for at undertrykke Guds Folk og at udrydde de himmelske Institutioner af Jorden. Den Tid vil komme, da deslige Mænds Røst vil høres i Landet lig en brølende Stormvind, saa at den stille, lave Røst, som taler fra Himmelen, vil ikke kunne høres; og Røsten af den høittalende Mund, som raader til at fordærve Menneskenes Frihed, vil høres over det ganske Land, og alle vil reise sig op og sige, det er Guds Røst, og de vil være villig til at staa og see paa, at de Hellige dræbes og at Profeter lider Martyrdøden, og at vore Institutioner rives fra os og kastes hen. Men naar den Tid kommer, vil den Herre Gud komme frem af sit „skjulte Sted" og „forfærde Nationerne." Han vil løfte sin Arm, og den skal ikke bøies tilbage; og han vil standse den Haand, som opløftes mod hans Folk for at fordærve dem og deres Institutioner.

Evangeliet har været Midlet, hvorved vi er' bleven udsanket af Nationerne, og det har gjort os til et frit og lykkeligt Folk, en dygtig og sammenholdende Kommunitet; og Herren bruger os til at stadfæste dets Principer i disse Bjerge, saa at der overalt i disse Dale maa dannes Tilflugtssteder, hvortil hæderlige Mænd og Kvinder kan samles; Mænd, som er' i Stand til at paaskjønne, hvilke store Velsignelser det er, at nyde Frihed og at hjælpe til at udstrække den til Andre. Og alle Præsidenter, Senatorer

og Dommere, og alle magthavende Mænd, som skal overlade dem selv eller deres Indflydelse til at nedtræde Menneskenes fælles Rettigheder, hvilke Gud har givet, og som er vor fælles Arv, om de skal findes at stride mod Gud og hvad han haver indstiftet, naar deres Misgjerningers Beger er fuldt, da vil Herren, den Almægtige, lade dem forsvinde for Offentlighedens Øine, han vil lade dem synke ned i Forglemmelse og i Vanære.

De, der mener at kunne forskaffe sig Lyksalighed ved at gjøre Uret, tager sørgeligt feil. Og dersom de søger at undertrykke deres Næste, ved at tilvende sig, hvad han har arbeidet haardt for, uden at godtgjøre ham i Retfærdighed, vil de finde, at hver Gang de gjør det, laver de en Svøbe til deres egen Ryg, bereder Straf for dem selv, og overlader dem selv til Trældom — Syndens Trældom. Thi al Dom og Straf, som Guds Lov bestemmer for Menneskene, har til Hensigt at rette deres Vildfarelser og bøde paa deres Synder. Og dersom de angrer og lærer at handle bedre, da vil han gjerne udrække sin Haand for at frelse dem og løfte dem op. Evangeliet er altid færdigt til at hjælpe det angergivne Menneske, naar det er kommet til at indsee, at det behøver Hjælp til at blive gjenløst og har ikke Magt til at gjøre det selv. Da tilstedes det Omvendelse til Liv. Men det kan aldrig skee, førend det er overbevist i sin egen Dømmekraft, ikke førend Sindet er oplyst og Øinene opladt, saa at Mennesket seer sig selv og begriber sin Tilstand, som den er. Enten han er i denne Verden eller i den tilkommende, maa han først stille sig saaledes, at han kan frelses førend Gjenløsning kan naa ham. Det er ikkun Sandhedens Lys og de sande og rigtige Grundsætninger, at der kan bringe Lyksalighed og Frihed, og tilmed et Hjærtelag til at udvide den Frihed til Alle rundt omkring, og til at opretholde den og beskytte hverandre i Nydelsen af deres Rettigheder; ikke med Had til den Vildfarende og med Forurettelse til den Uvidende, men ene og alene med et Hjærtelag til at gribe og holde den Haand, som løftes for at slaa Medmennesket, og til at standse det Menneske i sin ryggesløse Fremfart, som ellers vilde fornærme sin Næste. Alle skulde beskyttes i denne Frihed; tillades at gaa saa vidt og ikke videre.

Herren hjælpe os til at bo og vandre i Lyset og tænke for os selv, handle som fornuftige Folk og ikke agte paa disse vanvittige Daarer, som skriger for at vinde Verdens Opmærksomhed. Men, som det gamle Ordsprog siger, de har deres Tid. Hver Hund har sin Tid, og naar den er forbi, kan de hverken gjø eller bide.

Man bør hade Lediggang og beherske Lidenskab. Være sanddru i alle Ord og Handlinger. Ikke sige sin Mening uden det er nødvendigt; men naar man gjør det, burde det være vel betænkt og tydeligt. Man bør være menneskekjærlig, og altid rede til at tilgive den, som har fornærmet En, og hellere gjøre noget Godt end modtage noget.

Blade fra Livets Træ.

(Fra «The Contributor.»)

Niende Blad.

(Fortsat fra Side 380.)

Et Tempel, hvor de hellige Handlinger kan blive udført for de Døde, er det rette Sted at høre fra de Døde. Præstedømmet i Kjødet vil naar det er nødvendigt, modtage Efterretning fra Præstedømmet bag Sløret. Hellig Samtale om Alt, hvad der angaar Menneskeslægtens Igjenløsning, hører til paa de Steder, som dertil er beredt i Templerne. De Hellige i Kjødet er forpligtet til at gjøre dem al Flid for at faa Kundskab om deres Dødes Navne o. s. v., og somme Mennesker er bleven paavirket til at gjøre deslige Optegnelser, hvorved tusinder af Navne er bleven fremført, og saare meget er allerede gjort i Daab for de Døde. Men hvad der fremdeles er at udrette er saa meget, at intet Menneske uden det oplyses ved Guds Lys, kan begribe hvorledes det nogensinde skal blive gjort. Men det vil blive gjort, og salig er de, som hjælper til i dette himmelske Arbeide! Med hvilken Glæde de vil blive hilset af deres Forfædres Aander, naar de mødes i Paradis! Hvilken Ære de vil blive kronet med paa Betalingens Dag! De vil staa iblandt Frelserne og skinne som Sole blandt deres gjenløste Slægtninger.

Denne guddommelige Plan — at de Levende kan handle for de Døde — er en af de bredeste, skjønneste og ønskeligste Blade paa det velsignede Livsens Træ. Det bær en helbredende Balsam for Millioner af Jordens Sønner og Døtre, som er' bortgangne uden at høre det eneste Navn, som Mennesket kan blive frelst ved, eller som om de har hørt, dog aldrig havde lært at kjende Veien til Salighed, som den var beskikket ved Jesum Kristum. Det smager af den evige Faders Kjærlighed og Barmhjærtighed, og Børnenes Kjærlighed og Taknemmelighed, lig en behagelig Duft, og naar hen til Fædrene, velsignet af dem i Børnenes Gjerninger, og af Slægtningerne i den forøgede Kjærlighed, som sammenbinder dem evindelig. Det borttager Sløret mellem det Physiske og det Aandelige — Det blødgjør Hjærtet og bringer Levende og Døde nærmere til Gud, og det helliggjør Sjælen til Lydighed, Gudsfrygt og Andagt, fylder den med Ærefrygt og Høiagtelse for ham, som har lagt en til alle Menneskers Igjenløsning tilstrækkelig Plan.

C. W. Penrose.

Tro og villig Tjeneste paa den ene Side, og taknemlig Skjønsomhed udvist paa den anden, kan alene sammenbinde Herre og Tjener saaledes, at enhver især vil føle, at den Andens Interesse i høi Grad er forbunden med hans egen. Dette er Sandhed, men bliver sjelden forstaaet.

Vanskeligheder er' altid store Bjerge, indtil man naar dem, men smaa Tuer, naar man er kommen forbi dem.

Tre Ting burde man tænke paa: Liv, Død og Evighed.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Nødvendigheden af at udføre sin Mission.

Naar Herren i nogen Tidsalder har besluttet, at sende et Budskab til Jordens Indvaanere, eller til en Del deraf, som det maatte gjælde, da har han aabenbaret sin Beslutning til en Mand, ved at sende en Engel til ham, at tilkjendegive hans Villie for den Mand; thi „den Herre Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere Profeterne.“ (Amos 3. 7.)

Da Ninive var dybt nedsunken i Synd, og Herren var høist mishaget med Folkets Vandel, saa kaldte han Jonas og sendte ham til at advare dem, og da de gav Agt paa hans Ord og adlød det, blev det dem til Frelse. Jonas viste Utilbøielighed til at udføre denne vigtige Mission, hvilket kom nær ved at foraarsage hans egen Undergang, og Historien viser tydelig, hvorledes Herren paa forunderlige Maader arbeidede med ham for at næsten tvinge ham til Lydighed, fordi det gjaldt en meget vigtig Sag. Vi seer, at han end ikke yndede Herrens barmhjærtige Handlemaade med Folket, og at Herren paa en simpel Maade viste ham hans Uforstandighed ved at han tillod en lille Orm at fordærve hans Kikajon. Kort sagt, man seer, at Herren ikke yndede Jonas's Stivsindighed og Ufølsomhed for Folket, som siden i Virkelighed viste sig ydmyge, hvorved de fik Fordring paa Barmhjærtighed.

I vore Dage har Herren sendt Bud til en Mand, nemlig, Joseph Smith, om at forkynde et langt større og langt mere betydningsfuldt Budskab end det Jonas var sendt med til Ninive, thi det gjælder den hele Verden, som nu er maaske mere nedsunken end Ninive var, og Budskabet var og er af saa storartet Karakteer, at det var umuligt for en Mand ene at advare den hele Verden; hvorfor Herren har ladet ham kalde andre og bemyndige dem til at hjælpe til med det store Arbeide. Joseph Smith viste sin Trofasthed til Enden og led Martyrdøden, for hans Lod var kastet iblandt et langt værre Folk end Jonas's var; og alle de Mænd, som er' kaldt til at deltage i dette store Arbeide i at advare denne Slægt om den nær forestaaende og høist forfærdelige Begivenhed, som ligger for os i en nær Fremtid, nemlig: De Ugudeliges Undergang, samt Kristi Tilkommelse, de burde, som Ældste i Israel, føle sig ansporet til at følge hans Exempel paa Troskab, i at udføre en saa vigtig Mission, som den, vi er' beskjæftiget med, for vissselig vil der blive krævet Regnskab af os for vort Arbeide, som var os anbetroet. Og naar vi kommer frem paa Regnskabens Dag, og vi skulde sige Herre, Herre, lad op for os, og dersom vi skulde ikke have gjort vor Pligt i at advare vore Medmennesker, maaske ved ligesom Jonas at vige tilbage eller søge at gaa hjem, førend vor Tid var omme, paa Grund af en eller anden lille Ulempe paa Legeme eller Følelser, eller for Familieforholdene hjemme, eller Kjelenskab, eller Mangel paa Tro eller deslige, og der skulde da siges til os: Viger bort fra mig, I, som har beflittet Eder paa Uret; I har aldrig kjendt mig, og vi maaske skulde sige: hvorledes er dette Herre? Vi har prædiket og profeteret og uddrevet Djævle

og helbredet Syge i dit Navn, og du siger vi kjender dig ikke, og han skulde lukke Døren for os — hvorledes vilde vi da føle, naar vi saa os tilbage paa spildt Tid? Vi Ældster synes som at vilde faa dette til at passe paa den sekteriske Verdens Prædikanter, men holdt! Lad os spørge os selv, hvem det er, at der paastaar at gjøre kraftige Gjerninger, saasom at uddrive Djævle, helbrede Syge, prædike uden Løn o. s. v., da vil vi snart kunne bringe det hjem til os selv. Derfor burde vi være forsigtige, hvorledes vi dømmer og være flittige i at rense vore Klæder fra denne Verdens Blod, og lade det være vort første og største Formaal, at udføre vor Kaldelse til Guds Tilfredshed og, om muligt, til Menneskenes Frelse, selv om det skulde være lidt paa Tornestien med vor Livsvandring, selv om der skulde udfordres Opofrelse fra vor Side, ja, selv om det skulde koste vort Helbred og Liv, som mange andre af vore Brødre, saa skulde vi dog ikke vige tilbage fra en saa magtpaaliggende Pligt som den, der hviler paa os. Intet burde være os saa kjært, som at kjende vor Faders Villie og udføre den. Vor Hustru og Børn, og vore Eiendele burde ingenlunde være nogen Forhindring, men være lig Guds store Mænd, som viste sig trofast, med en Jernvillie til at tjene deres Herre; og jeg siger atter, lad os arbeide medens vi har Leilighed; lad os seile medens Veiret tillader det, det er tids nok at tage Seilene ned, naar Stormen kommer. Naar vi bliver færdig med vor Mission, og der bliver sagt til os, det er nok! Da kan vi reise hjem følende, at vi ikke har forsømt nogen Pligt; da kan vi hvile i Fred og nyde de Goder, som Herren vil forunde os.

Beskikkelse. Paa Grund af Omstændigheder er Ældste C. Christensen løst fra hans Beskikkelse til Norge, og er herved beskikket til at arbeide i Kjøbenhavns Konference.

Afløsning. Ældste J. C. Olsen er ifølge eget Begjer løst fra at arbeide i Kjøbenhavns Konference. Og Ældste Hans Madsen er løst paa Grund af daarlig Helbred, fra at arbeide i Aarhus Konference, med Tilladelse at reise hjem.

C. D. Fjeldsted,
Præsident over Missionen.

Præsident Garfields Død.

Den sørgelige Efterretning er indløben fra Washington, at de Forenede Staters Præsident James A. Garfield fik Ende paa sine Lidelser den 19de September sidstleden. Aarsagen til hans Sygdom og Død var, som bekjendt, det uforskammede Attentat, der blev udøvet paa ham den 2den Juli. Hans Regjeringstid var ikkun lidt over fem Maaneder. Han havde hævet sig til den høieste Stilling, nogen Mand kan naa i den Nation, og nu har han allerede maattet forlade den. Han var en af de Amerikanere, der ved egen Flid havde arbeidet sig op fra en uanselig Stilling i Samfundet til den mest anseelige i hans Fædreland. Garfield var født 1831 i Landsbyen Orange i Staten Ohio, under trange Kaar. To Aar gammel mistede han sin Fader, og fik derfor en meget tarvelig Undervisning, eftersom Moderen maatte kæmpe med Fattigdom. Da han blev voxen, var han først Dagleier, siden Kusk, og derefter blev han Baadfører paa en Kanal. Først 1849 saa han sig i Stand til at gjøre noget til sin videre Uddannelse og gav sig

til at studere. Han blev snart Skolelærer og siden Sagfører. Som saadan vandt han stor Anseelse og blev valgt til Senatet i Ohio. Da Krigen brød ud i 1861, blev han Chef for et Regiment. 1862 blev han Kongresmand, og den 4de Marts iaar traadte han ind i det Hvide Hus som Præsident.

Korrespondance.

Kjøbenhavn, den 21de Sept. 1881.
Præsident Fjeldsted.

Kjære Broder!

Jeg vil herved lade dem vide, at jeg atter er kommet paa fri Fod efter over otte Ugers Arrest paa det sædvanlige Sted i Kiel, hvilken jeg betragter som en uretfærdig Handling, eftersom jeg ikke har forbrudt mig mod nogen Lov eller gjort noget Ondt, men ikkun gaaet om paa en fredelig Maade og forkyndt Saliggjørelsens Evangelium, hvilket var mit lovlige Ærende. Desaarsag frygter jeg ikke for noget Menneske. Jeg kan see Enhver frit i Ansigtet, thi jeg har intet at skamme mig ved. Jeg ønsker, at reise tilbage til Tydskland, maaskee i en anden Retning, for at benytte den korte Tid, jeg nu forventer at opholde mig i Europa.

Maa Herrens Velsignelser hvile over Dem og over Brødrene, som gaar paa Missioner, at de maa gaa frit og ikke frygte Mennesker, da deres Sag er retfærdig. Jeg forbliver Deres Broder i Sandheden. L. Suhrke.

Noget fra Frihedens Land.

Vi vil her indrykke et Udtog af Breve fra Missionærer i Alabama. Det første Brev var skrevet i Springville den 3die August af Broder George T. Bean, og omtaler nogle Forsamlinger og at 4 Sjæle var døbt, samt at en af deres Forsamlinger var bleven forstyrret af to sekteriske Præster, som havde fulgt dem med den faste Beslutning at gjøre det. Brødrene opfordrede dem til en Discussion, men de undslog sig, og ventede til Forsamlingen var begyndt, da de indblandede sig med det mest uforskammede og uartige Sprog om Joseph Smith, Brigham Young og alle Mormonernes Ældste. Brødrene saa, at der var Sandsynlighed for, at der vilde blive Optøier, og gik derfor bort.

Da Ældste Morgan, Houston og Bean kom fra Konferencen i Georgien gik de til Mount Lookout efter Bestemmelse, hvor en Hob drukne Mennesker, omtrent 150 Mænd og nogle Kvindfolk, mødte dem, greb fat paa dem og truede dem med Knive og Pistoler, og befalede dem at forlade Stedet og aldrig komme igjen og sætte deres Liv paa Spil. Brødrene blev omringet 3 Gange, men blev tilsidst tilladt at gaa. Næste Dag kom de til Springville, hvor de ventede at oprette en Green af Kirken den paafølgende Lørdag, men Oprørerne havde svoret, at det skulde ikke tilstedes dem.

Det andet Brev er dateret Hokes' Bluff den 10de. I dette hedder det, at Brødrene kom til et Sted i St. Claire County for at holde deres Søndagsforsamling, og den foregaaende Onsdag

Aften blev de tilkjendegivet af en Bande paa 14 Mand, at dersom de vovede at udføre deres Hensigt, vilde de sætte deres Liv i Fare, og de fik desuden Besked paa at forlade Stedet uopholdeligt. Broder Bean skriver: „Vi viste imidlertid ikke nogen Lydighed til disse Ordrer, og da vi om Søndagen holdt Forsamling i Skyggen under nogle Træer foran et Hus, blev vi antastet af 40 til 50 Mænd. Deres Udseende var morderiskt, hvorfor vi trak os tilbage ind i Huset, og hver af os greb en Haglbøsse, som vi forud havde forsynet os med for, om vi i Nødsfald skulde behøve dem, og sagde dem, at vi vilde sælge vort Liv saa dyrt som muligt. En Karl kom og vilde ind, jeg spendte strax Hanen paa min Bøsse og bød ham gaa ud, og han gik. De gik da bort sigende, at de vilde forskaffe sig en skriftlig Fuldmagt til at arrestere mig, men de kom ikke igjen.

Det var sikkerlig et skrækkeligt Optrin. Banditterne svor, at de vilde myrde os, og vi sagde, det skulde de ikke saalænge vi kunde afvende det. Kvindfolket hvinede og besvimede, og nogle af Mændene besvimede. Vi havde ikke saa faa Venner, men kun faa var tapre nok til at hjælpe til at holde Banditterne væk. Idet de endelig gik bort svor de, at de vilde ganske sikkert lægge Strikken om min Hals, om de end skulde ligge paa Vagt paa Veiene en hel Maaned for at fange mig, og næste Morgen fandt vi at de gjorde, som de havde sagt. Ældste Morgan raadede os til at gaa bort saa stille som muligt, og han reiste til Montgomery for at tale med Guvernøren om disse skammelige Optrin."

„Dagen og Timen."

(Fra «Deseret News.»)

Ved Brev er vi bleven anmodet om, at opklare en Sag, som bebyrder Brevets Forfatters og adskillige andre Folks Sind der, hvor han boer. Det er nemlig „Kristi anden Tilkommelse". Denne Byrde paa Sindet, som foruroliger disse vore Venner, lader til at hidrøre fra visse Individers Udsagn, at Herrens andet Komme vil skee i 1881, og Andres i 1890 eller 91. De Sidstnævnte begrunder deres Slutning paa Profeten Joseph Smiths Ord, som indeholdes i Pagtensbog, nye Udgave Side 461, og læses saaledes:

„En Gang bad jeg meget alvorligt om at faa vide, naar Menneskens Søn vilde komme, og jeg hørte en Røst sige: Joseph, min Søn, om du lever til du er firsindstyve og fem Aar gammel, da skal du see Menneskens Søns Ansigt; lad derfor dette være nok, og besvær mig ikke mere om denne Sag."

Joseph Smith var født den 23de December 1805. Fem og firsindstyve Aar lagt dertil, vil føre til 23de December 1890.

Den 14de Marts 1835 udtalte Joseph Smith nogle Forudsigelser angaaende vigtige Begivenheder, som skulde skee i denne Husholdning, og sagde, „Om sex og tredsindstyve Aar skal Enden komme". Dette fører til 14de Marts 1891.

Spørgsmaalet bliver nu, om nogen af disse profetiske Tidspunkter er Tiden for Kristi anden Tilkommelse? Vi opfatter dem ikke saaledes. I det første Tilfælde var Profeten selv i Tvivl om den fulde Betydning af de Ord, som blev talt til ham, thi han siger: „Saaledes blev jeg

forladt, og var ikke i Stand til at afgjøre enten dette hans Komme, mente Tusindaarets Begyndelse eller nogen anden forudgaaende Aabenbarelse, eller om jeg skulde dø og saaledes see hans Ansigt. Jeg tror, at Menneskens Søns Tilkommelse vil ikke skee tidligere end den Tid".

I det andet Tilfælde taler Profeten om en vis Periode nemlig: „Enden". Hvilken Ende? Enden paa den nærværende Husholdning? Paa Hedningernes Tider? Paa Tiden før Millenniet? Paa denne Verdens Rigers Regjering? Hvo veed det? Vi veed det ikke, og vi har ingen Aarsag til at tro, at disse Brødre, som siger, at Kristus vil komme i 1881, 1890 eller 1891, er bleven velsignet med nogen mere bestemt Kundskab om denne Sag end der gives i disse Udtalelser, som vi har angivet. Og selv om de har, antager vi det ikke for deres Ret eller Privilegium, at lære det fra sig, som en Læresætning; thi Aabenbaringer for Kirken om saadanne Anliggender vil komme gjennem Hovedet, saasom Herren har erklæret i Kirkens tidligste Dage, og dette er nødvendigt for Ordens Skyld og til Beskyttelse mod Vildfarelse og mod falske Lærdomme. Det er muligt, at et Menneske formedelst Flid, Tro og Bøn, kan erholde Kundskab fra Gud foreløbigt for de almindelige fastsatte Regler, men om det skeer, vil det være for Modtagerens egen Gavn og ikke til Veiledning for Kirken; thi Guds Hus er et Ordenshus, og den beskikkede Vei er og skulde være det Middel, hvorigjennem de antagelige Lærdomme kommer til Menigheden.

Vor Herres og Frelsers Tilkommelse er en saare vigtig Begivenhed, der staar i Forbindelse med denne store sidste Husholdning. Men den bestemte Tid, naar det skal skee er, saavidt vi veed, ikke bleven aabenbaret for Mennesket. Da Jesus var paa Jorden sagde han sine Disciple at „Dagen og Timen" vidste ikkun hans Fader, og at det var endog skjult for Englene. At dømme efter Aabenbaringerne til denne Kirke har Herren brugt den samme Fremgangsmaade i denne Generation, og tilbageholder Kundskaben om „Dagen og Timen", da denne og andre vigtige Begivenheder skal indtræffe, som hører til „alle Tings Fuldkommelses Tid." Begivenhederne er' tydelig forudsagt, men „Dagen og Timen" er ikke aabenbaret.

Vi har lagt Mærke til, at naar Nogen af denne Kirke har bristet sig til at bestemme Tiden for Profetiers Opfyldelse, ligemeget hvor rimelige deres Argumenter monne være eller hvor rigtige deres Beregninger saa ud, saa er' de bleven ligesaa sørgeligt skuffet som disse forudseende Adventister, der har udbredt Skræk og Fortvivlelse blandt uforstandige Folk og ledet deres Tilhængere til Daarskab. Det sikreste er, med Hensyn til profetiske Timer, Dage eller Aar, at lade dem være indtil de bliver aabenbaret ved Authoritet. Og om Nogen er klog paa disse Ting og tænker sig begavet med mere end almindelig dyb Indsigt eller Evne til at beregne, saa burde de holde de Slutninger, de er' kommen til, hos dem selv, og da vil de have stor Glæde om de finder, at de er' rigtige, og skulde de tage feil, som Andre har gjort, vil de være frie for Latter og Bebreidelse og ikke være skyldig i det store Onde, at have bedaaret svage Folk og forstyrret deres Sindsro.

Naar de grunder paa den Anden Tilkommelse, vilde vore Venner gjøre vel i, nøiagtigt at skjelne hos dem selv, hvad de mener med „Herrens anden Tilkommelse." Skriften omtaler hans Komme som en Tyv om Natten, — at han skal sende sin Engel til at berede Veien for ham, — at han skal komme i Skyer, — at han skal komme strax til

sit Tempel, — at han skal komme til dem, som forventer hans Komme, — at han skal komme ligesom han foer op, — at han skal komme i sin Faders Herlighed, ledsaget af ti tusinde af hans Hellige, — at han skal komme og hevne sig paa dem, som ikke kjender Gud og ikke er' Evangeliet lydige, — at han skal komme til Zion, — at han skal aabenbare sig for Jerusalem for at ødelægge dens Fienders Hærskarer, — at han skal staa paa Øerne i Havet, — at han skal sidde paa sin Herligheds Throne, — og at han skal dømme alle Folk, osv.

Vil alt dette skee paa een Dag? Hvis ikke, hvad mener da de gode Folk, som fastsætter en vis Tid for den anden Tilkommelse? Sandheden er, at i Forbindelse med denne den allervigtigste Begivenhed i Verdens Historie, staar en Række af Begivenheder og Aabenbarelser, hvilke hver især er henlydet til i Skriften, baade den gamle og den nye, men kan ikke sees i deres rette Sted i Følgerækken uden Hjælp af Aabenbaring. Det er de Helliges Privilegium, naar de læser, at forstaa ved Lyset af den Helligaand, og formedelst Guds Naade at voxe i Kundskab om disse Ting, videre end det, der er skrevet i Bøgerne. Men det bør ikke dem at udtale disse Ting som Lærdom eller tage sig Myndighed til, som Gud alene har anbetroet Kirkens præsiderende Embedsmænd. Dette burde altid ihukommes, saa vel som at Brødrene er' ikke berettiget til at lære Folket deres egne Anskuelser, Beregninger eller Theorier, men alene det, som de veed og forstaar, paa det at de maa tale, som den der har Myndighed, og ikke som den faldne Kristenheds fabrikerede Prædikanter.

Herrens Dag er nær for Haanden. Lad Alle saaledes leve, at naar han lader sig see, de maa være beredt paa hans Komme. Det er af større Vigtighed end at udregne Tider eller danne Theorier, hvilke om de er' aldrig saa gode, er' begrundet paa Uvished. Og om de, der underviser Andre, ikkun taler om det de selv begriber, saa vil de udsprede noget Lys og megen Vildfarelse vil blive undgaaet.

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 336.)

„Vi kjørte derpaa tilbage til Leiren, og kjørte saa omtrent fem Mile nordpaa, hvor vi derpaa alle steg op paa en høi Tinde, paa Randen af Bjerget, hvilken vi ansaa passende til der at opreise et Banner. Derfor kaldte vi den Ensign Peak. (Banner-Tinden).

Jeg var den Første, som besteg denne Tinde, som vi saaledes benævnede. Broder Young var meget udmattet af at klatre derop, paa Grund af den strænge Feber.

Da vi atter kom ned i Dalen, kjørte vi nordpaa til de hede Svovlkilder, kjørte to Mile tilbage for at faa en Drik koldt Vand, og saa fire Mile tilbage igjen til Kilderne. Vi kom tilbage til Leiren meget trætte af vor Dagsreise. Brødrene Matthews og Brown var gaaet tværs over Dalen, hvor den var smallest, til de vestlige Bjerge, og fandt at den paa det Sted var omtrent femten Mile bred.

„Den næste Dag ankom Amasa Lyman til Leiren, og underrettede os om at Kaptain Browns Afdeling af „Mor-

mon-Batallionen" vilde være hos os om to Dage.

„Vi afreiste atter paa vor Opdagelses-expedition. Alle de otte Medlemmer af de Tolvs Kvorum, som hørte til Pionererne, tog med, og sex andre Brødre, hvoriblandt Brannau fra San Francisco.

„Vi afreiste nu i den Hensigt at besøge den store Saltsø, og Dalens vestlige Bjerge. To Mile vesten for Tempplets Plads kom vi til Utah-Søens Afløb. Derfra kjørte vi 14 Mile til de vestlige Bjerge. Vi fandt at Jorden var ikke saa frugtbar der, som paa den østlige Side af Dalen. Vi nød vor Middagsmad ved en lille Ferskvandssø og kjørte siden 6 Mil til en stor Klippe ved Bredden af Saltsøen, som vi gav Navn af „Sorte Klippe", hvor vi standsede og badede os i det salte Vand. I dette Vand kunde et Menneste ikke synke, men vi tumlede og flød ovenpaa ligesom en meget tør og let Kjævle. Vi kom til den Slutning, at den store Saltsø var en af de forunderligste Ting i Verden.

Efter at have tilbragt en Times Tid der, kjørte vi vesten om langs Søbredden. Da vi saa vendte om, havde vi omtrent ti Mil til det Sted, hvor vi spiste vor Middagsmad, og havde saaledes den Dag reist 40 Mil.

Næste Morgen stod vi op, forfrisket af Søvnen i den frie Luft. Jeg havde tabt min Pisk om Aftenen, og red nu tilbage efter den; og da jeg nærmede mig Stedet, hvor den var tabt, saa jeg omtrent tyve Indianere. Først tog de sig ud i Afstand, som en Flok Bjørne, og eftersom jeg var ubevæbnet vendte jeg tilbage i et langsomt Trav. Men da kaldte de ad mig, og en af dem besteg sin Hest og kom efter mig i fuld Gallop. Da han kom mig nær paa et hundrede Alen standsede jeg og vendte om til ham, og saa kom Resten. De var Uter og ønskede at handle. Jeg gav dem tilkjende, at vor Leir var nær ved, og den første fulgte med mig derhen. Uterne havde hidtil vist sig venlige mod os, skjøndt de omreisende Handlende gav dem et daarligt Navn Han ønskede, at ryge sin Pibe med os, som Fredstegn, men vi reiste snart, og han forblev der og ventede paa sit Selskab.

Vi reiste 10 Mil sydefter under Bjergene. Landet laa smukt, men der var intet Vand, og Jordbunden var ikke saa god som mod Øst. Vi saa omtrent et hundrede Gjeder, Faar og Gemser, som legede paa Bakkerne og i Dalene, og da vi kom tilbage til Pioneerleiren, havde vi reist 30 Mil den Dag.

Efter vor Tilbagekomst til Leiren sammenkaldte Præsident Young et Raad af de tolv Apostlers Kvorum, nemlig: Brigham Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, Orson Pratt, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa Lyman og Esra T. Benson. Vi gik da ud fra den nordlige Ende af Leiren til omtrent midt imellem de to Bække, og da opløftede Præsident Young sin Haand og sagde: „Her er de 40 Acres til Templet. Staden kan anlægges i en fuld Firkant, Nord og Syd, Øst og Vest." Det blev da foreslaaet og vedtaget, at Tempelgrunden skulde indeholde 40 Acres af den Jord, hvorpaa vi stod. Ligeledes, at Staden skulde anlægges i Lodder paa 330 Fods Længde og 165 Fods Bredde, Gaderne ikke iberegnet, og i Firkanter paa otte Lodder, 10 Acres i hver Firkant og 1¼ i hver Lod. Det blev endvidere vedtaget, at Gaderne skulde være 152 Fod og Fortogene 20 Fod brede, samt at hvert Hus skulde bygges midtveis paa Lodden 20 Fod fra Forkanten, paa det at der maatte være en Lighed over hele Byen. Ogsaa blev det vedtaget, at der skulde være fire offentlige Pladser paa ti Acres hver,

at anlægges i forskjellige Dele af Staden til Lystanlæg. Kl. 8 samledes vi Alle paa Tempelgrunden og det hele blev vedtaget, og da Forhandlingerne var tilende talte Præsident Young til os om mangfoldige Gjenstande, og sagde blandt Andet, at han var fast bestemt paa, at have Alting i Orden og at Retfærdighed skulde øves i Landet. Vi var kommen her efter Broder Josephs Anvisning og Raad før hans Død, og, sagde han, Joseph vilde endnu have været levende, havde de Tolv været i Nauvoo, da han kom tilbage fra Montrose over Floden. Han sagde ogsaa, at han havde i Sinde at gjøre sig bekjendt med enhver Plet og Krog fra San-Francisco-Bugten til Hudsons-Bugten.

Den 29de afreiste Præsident Young med nogle Brødre tilhest for at møde den ovenomtalte Afdeling af Batallionen, som var under Kaptain Browns Kommando. Vi mødte nogle af dem omtrent 4 Mil fra Leiren, og snart efter Kaptain Brown og Higgens, Løitnant Willes og Kompagniet. Der var 140 Mand af Batallionen og et Selskab paa omtrent 100 af de Hellige fra Missisippi, som havde fulgt med fra Pueblo. De havde 60 Vogne, 100 Heste og Muler, og 300 Kveghøveder, hvilket jo meget forøgede vor Styrke.

Medens vi var inde mellem Bjergene skete der et Skybrud, og Vandet kom ned i Bækken fra Bjergene med stor Voldsomhed og en Bulder lig Torden, som om det var sluppet ud af en Sluse. Bygen strakte sig over en stor Del af Dalen, hvor vi havde nedsat os.

Vi drog tilbage i Spidsen for Kompagnierne, og marserede ind i Leiren med Musik. Soldaterne opslog deres Kvarteer mellem vore to Leire ved Bækken. I vor Fraværelse havde Resten af Pionererne været beskjæftiget med at dyrke Jorden.

Til den 1ste August, som var en Søndag, havde Brødrene opført en Løvsal paa Tempelgrunden, hvori Heber C. Kimball blev den første Taler. Orson Pratt efterfulgte ham og talte om Esaias's Profeti, og beviste, at Zions Anlæggelse paa Bjergene af vort Folk, bragde det i Opfyldelse. Om Mandagen gav vi os ifærd med at opmaale begyndende med Tempelgrunden, og da vi havde affat denne Firkant, viste det sig, at være for meget, hvorfor et Raad blev holdt for at afgjøre om det vilde være Visdom eller ei at formindske den til det Halve. Det blev ikke afgjort, og vi holdt atter et Raad to Dage senere, da vi efter moden Overveielse, afgav som vor fælles Mening, at vi havde ikke Brug for saa meget, men at 10 Acres vilde være nok.

Da vi var nødt til snart at reise tilbage til Vinterkvartererne, ansaa vi det for bedst at gaa strax til Bjergene efter Træ til at bygge os Huse af, eftersom de murede Huse muligvis ikke vilde blive færdige til vor Afbenyttelse.

Den 6te August blev de Tolv gjendøbte. Dette betragtede vi som et Privilegium og en Pligt. Eftersom vi var kommen ind i en skjøn Dal for at anlægge og opbygge Zion, følte vi et Begjer for at fornye vor Pagt med Gud og med hverandre. Vi gjorde os snart færdige, og Præsident Young gik ned i Vandet og døbte alle sine Brødre af de Tolv, som var nærværende. Han gav os dernæst Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og beseglede vort Apostelskab og alle de Nøgler, Kræfter og Velsignelser, som dertil hører. Broder Heber C. Kimball døbte og konfirmerede Præsident Young.

Den 7de blev 55 Medlemmer af Leiren døbt til Syndsforladelse af Broder Kimball, og Søndagen den 8de fornyede Resten af Leiren deres Pagt med Gud Der blev den Dag døbt 224 Sjæle og i

Alt blev der døbt 288 i tre Dage. Ved Slutningen af Forsamlingen blev 110 Mand kaldte til at stryge Tegl og 76 tilbød sig frivilligt.

Den 11te druknede et Barn for Broder Crow. Den 13de holdt de Tolv Raad. Hver af dem skulde vælge sig Lodder for deres Venner at bosætte sig paa.

Den næste Dag kom fire af de Tolv tilbage fra Cache-Dalen og Bear River, som var sendt did. De bragde en glædelig Beretning om den Dal. Brødrene, som var reist til Utahsøen for at fiske, kom ogsaa tilbage. De havde fundet et Sted i Bjergene, hvor der var Granit. De Tolv bestemte i et Raad, at Stadens Navn skulde være „Store Saltsø Stad.“ Søndagen den 15de August gjorde Præsident Young en meget lærerig Tale i Anledning af Broder Crows Barns Død. Søndagen den 22de August holdt vi en General-Konference, hvori den offentlige Forsamling resolverede at kalde Staden „Store Saltsø Stad“. Ogsaa blev det vedtaget, at indhegne Stadens Grund til Agerdyrkning i det næste Aar, samt at beskikke en Præsident og et Høiraad og andre Embedsmænd tilhørende en Stav af Zion, samt at de Tolv skulde skrive en Epistel til at efterlade for de Hellige i Dalen. Konferencen blev hævet til den 6te Oktober 1848.

Om Morgenen den 26de August lagde Pionererne og de fleste af Soldaterne Seletøiet paa deres Heste og tog Farvel med Brødrene, som skulde blive tilbage. Soldaterne længtes meget efter at samles med deres Koner og Børn igjen, som de havde forladt paa Veien uden Betænkning, for at gjøre Tjeneste i Krigen med Mexico. Disse var „de unge Mænd af Israel“, og mange havde forladt en nylig ægtet Brud, og ikke faa af hine brave Mænd var bleven Fædre til „Førstefødte“, som de ikke endnu havde seet.

Brødrene i Dalen blev stillet under Kirkens øverste Patriarks John Smiths Præsidium. Dette var Profetens Farbroder. Brigham tog Apostlerne med sig, men efterlod paalidelige Mænd, blandt hvilke var Albert Carrington.

(Fortsættes.)

Notitser. De af de Hellige, som vil emigrere i Efteraaret, maa være her i Kjøbenhavn saaledes, at de kan afreise herfra den 14de Oktober.

Vore sidst afreiste Emigranter ankom til Ny York den 13de September, efter 9 Dages Overreise fra Liverpool. Ingen døde, een fødtes og Alt vel.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.